

PROBUZENÍ

Splendidum družstvo

7.

PROBUZENÍ

Copyright © Kolektiv autorů, 1923

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Translation © Alena Adamcová, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-462-2 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-463-9 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-464-6 (PDF)

Z amerického originálu *Weird Tales, Volume 1, Number 1, March 1923:*
The unique magazine by Various přeložila Alena Adamcová.

Obsah

Probuzení od G. A. Wellse	3
Místo šílenství od Merlina Moore Taylora.....	13
Strach od Davida R. Solomona.....	29

Probuzení od G. A. Wellse

(The Ghoul and the Corpse)

Tohle je příběh Chrise Bonnera, ne můj. To si prosím pamatujte.

Rozhodně za něj nehodlám ručit. Dřív jsem měl v Chrisovu pravdomluvnost velkou důvěru, ale to už je minulost. Je to lhář; lhář bez svědomí. V podstatě jsem mu to řekl přímo do očí. Zajímalo by mě, za jakého hlupáka mě považuje!

Poslouchejte tedy a uslyšíte ten pozoruhodný příběh, který mi vyprávěl. Byl to – a je to – nesmysl. Vždycky si to budu myslet. I když těžko říct!

Přitáhl ke mně do iglú tam nahoře v Aurora Bay. To je na Aljašce, víte, u Severního ledového oceánu. Byl jsem ve vnitrozemí a obchodoval s kožešinami pro jednu newyorskou firmu a kvůli smůle jsem se na pobřeží dostal až třetí den poté, co odplul poslední parník. A tak jsem tam zůstal na zimu uvězněný, bez šance dostat se pryč až do jara, jen s několika desítkami nevzdělaných Indiánů jako společníky. Díkybohu jsem měl dost konzervovaného jídla pro bělochy!

Jak jsem říkal, Chris Bonner si to ke mně nakráčel, jako by šel o pár domů dál navštívit souseda.

„A odkud ses, k čertu, vzal?“ zeptal jsem se ho a pomohl mu sundat ztuhlou parku.

„Odtamtud,“ odpověděl a trhl loktem směrem na jih. „Dej mi něco k jídlu, MacNeale. Mám hlad jako vlk. Podívej se na ten batoh!“

Na ten batoh, který shodil na kožešinou pokrytou podlahu iglú, jsem se už podíval. Byl vyhublý jako vyhladovělý pes. Ohřál jsem konzervu hovězího

bujónu a fazole, uvařil kávu na ohni z velrybího tuku, který sloužil zároveň jako topení i světlo, a dal jsem to všechno i s několika suchary před hosta. Pustil se do jídla jako vlk.

„Teď dýmku a trochu tabáku, MacNeale,“ poručil, když odsunul prázdné nádoby.

Podal jsem mu jednu ze svých dýmek a váček s tabákem. Nacpal ji a zapálil. Zdálo se, že si kouř opravdu vychutnává; měl jsem dojem, že si už dlouho nezakouřil. Chvilí seděl mlčky a zíral do mihotavého plamene.

„Hele, MacNeale,“ promluvil nakonec, „co víš o teorii, která říká, že se kdysi naše stará Země otáčela kolem své osy v jiné rovině? Slyšel jsem, že se prý naklonila asi o sedmdesát stupňů. Co o tom víš?“

To byla od Chrise Bonnera zvláštní otázka. Byl to čistokrevný prospektor a nikdy jsem ho neznal jinak než u tématu těžby a hledání nalezišť. Posledních třicet let hledal zlato od Panamy až po severní polární kruh.

„Asi o nic víc než ty,“ odpověděl jsem. „Taky jsem o té teorii slyšel. Řekl bych, že je to jen dohad.“

„Podle té teorie byl severní pól kdysi tam, kde je dnes rovník,“ řekl. „Věříš tomu?“

„Nic o tom nevím, Chrisi,“ odpověděl jsem. „Ale vím, že se tady na severu našly věci, které jsou dnes považovány za typicky tropické.“

„Například?“

„Palmy a kapradiny, druh papouška, šavlozubí tygři a také mastodonti, tedy příbuzní slonů. Všechno fosilie a části kostí.“

„A žádní lidé, MacNeale? Nějaké kostry nebo fosilie lidí tady nahoře?“

„Nikdy jsem o tom neslyšel. Pravěcí lidé se ale nacházejí v Anglii a ve Francii.“

„Hm,“ zabručel.

Přemýšlel, bafal z dýmky a díval se do ohně. Zdál se něčím znepokojený.

„Podívej, MacNeale,“ řekl náhle. „Řekněme, že člověk zemře. Je mrtvý, že?“

„O tom není pochyb,“ zasmál jsem se.

„Nemohl by zase ožít, co?“

„Sotva. Ne pokud je skutečně mrtvý. Slyšel jsem o případech zdánlivé smrti. Srdce jakoby přestane bít na jednu, dvě nebo třeba deset minut. Ve skutečnosti ale nepřestane; jen jeho tep nelze zachytit. Když srdce opravdu přestane bít, člověk je mrtvý.“

Bonner přikývl.

„Zdánlivá smrt,“ zamumlal spíš pro sebe. „To musí být ono. To je jediné vysvětlení. Když to může trvat deset minut, proč ne dvacet nebo třeba sto tisíc let...“

„Jestli si chceš jít lehnout a odpočinout, Chrise, zařídím ti to,“ přerušil jsem ho.

Zachytil význam mého tónu a ušklíbl se.

„Myslíš si, že jsem blázen, co?“ řekl. „Nejsem. I když je to div, po tom, co jsem viděl—hele, něco ti ukážu!“

Strčil ruku do svého vychrtlého batohu a vytáhl předmět, který jsem na první pohled považoval za řeznický nůž.

Podal mi ho a hned jsem viděl, že to není obyčejný nůž. Byl zvláštní – sběratel starožitností by za něj dobře zaplatil.

Měl velmi tmavou barvu, skoro černou; zdál se zkorodovaný, jako by dlouho ležel ve vlhkém sklepě. Byl z jednoho kusu – rukojeť asi dvanáct

centimetrů, čepel možná dvacet pět. Obě hrany byly ostré a špička připomínala dýku. A rozhodně to nebyla ocel. Poškrábal jsem čepel nehtem a pod černou vrstvou se objevila krémově žlutá barva.

„Kousek toho, co jsi seškrábl, je krev, MacNeale,“ řekl Bonner. „A teď – z čeho je ten nůž?“

Zkoumal jsem to místo pozorně. Nůž byl ze slonoviny. Ne však z takové, jakou jsem znal; měl mnohem hrubší strukturu.

„To je z klu mastodonta, MacNeale,“ řekl Bonner.

Podíval jsem se na něj. Vážně přikyvoval. Zdálo se, že tomu opravdu věří.

„Hezká kuriozita, Chrisi,“ poznamenal jsem a podal mu nůž zpět. „Rodinná památka, co? Sebral jsi to někde v indiánské vesnici?“

Chvilí neodpověděl. Seděl, kouřil a díval se do ohně. Jednou se hluboce zamračil. Čekal jsem.

„Byl jsem na průzkumu, jako obvykle,“ začal nakonec. „Tam dole kolem pramenů Tukuvuku. Je to strašné místo; nikdo tam nechodí. Indiáni říkají, že tam žijí duchové mrtvých. Věřím tomu; je to ideální místo pro skřety a ďáblы. A já jsem prošel přímo jeho srdcem. Myslím, že jako první. Nezáleží na tom, jak jsem se tam dostal; přišel jsem z jihu minulé léto. Měl jsem totiž pocit, že tam bude zlato.“

Místo, kde jsem se nakonec usadil, bylo malé údolí na jednom z ramen Tukuvuku, mezi dvěma pásmy kopců vysokých od pěti set do tří tisíc stop. Vypadalo to tam hrozně; jako by Pánbůh měl pár zbylých kusů světa a prostě je tam odhodil, aby nepřekážely.

Ale zlato tam bylo; skoro jsem ho cítil. V rýžovací pánvi jsem nacházel pěkné stopy – to mě přimělo zůstat. Dorazil jsem tam v polovině července a zbytek léta jsem kopal sondy u potoka i na terasách nad ním. To, co jsem našel, naznačovalo, že tam někde je velmi bohatá žíla zlata, jejíž konec leží v jakési kapse plné kovu. Kdybych tu kapsu našel, říkal jsem si, mohl bych

převrátit americkou pokladnu vzhůru nohama. Jenže z mých sond nešlo určit směr – nevedly žádnou jasnou linií.

Tak jsem se soustředil na hledání té kapsy a ani jsem si nevšiml, že se blíží zima. Měl jsem dost zásob, takže to nevadilo, ale musel jsem si postavit nějaký přístřešek. Postavil jsem si malou chatrč asi čtyři krát čtyři metry z dřeva, které jsem pokácel na svazích. Nic zvláštního, ale těsnila. Udělal jsem krb a našťípál dříví.

A pak přišla zima. Stejně jsem si nemohl odpustit ještě jeden pokus najít tu kapsu. Sondy mi nepomohly, tak jsem hádal. Tipoval jsem, že kapsa bude na svahu jednoho kopce asi dvě stě stop nad potokem. Po svahu tam stékal malý ledovec a já si myslel, že led obrušuje kapsu a nese zlato dolů, kde ho potok rozptyluje. Tomu nasvědčovalo i to, že nejlepší nálezy jsem měl pod místem, kde se potok s ledovcem setkával.

Toho rána, kdy jsem vyrazil s pánví a lopatou nahoru podél ledovce, sněžilo. Ledovec nebyl velký – asi patnáct stop široký. Vinul se nahoru, až mizel v rozsedlině asi tisíc stop výš. Asi ho napájelo nějaké jezero.

Vystoupal jsem asi sto stop, když jsem v ledu zahlédl tmavou skvrnu. Byla asi dva stopy pod povrchem. Ometl jsem sníh, abych se podíval. Led byl čistý jako křišťál, modravý. A víš, co to bylo, MacNeale? Bylo to lidské tělo!“

Odmlčel se a rychle se na mě podíval.

„Tělo muže,“ pokračoval. „A nejpodivnější, jakého jsem kdy viděl. Ležel na břiše, takže jsem mu neviděl do tváře, ale věděl jsem, že je to člověk. Byl celý pokrytý dlouhou srstí – jako medvěd. Neměl na sobě ani kus oblečení.“

„Co jsi udělal?“ zeptal jsem se.

„Zíral jsem na to s očima navrch hlavy. Co bys dělal ty? Najít něco takového zamrzlé v ledovci? Přiznávám, že jsem měl strach.“